

„BRITANNIAN SOSIALISTISEN PUOLUEEN“ EDUSTAJAKOKOUS

„Britannian sosialistinen puolue” on perustettu Manchesterissa vuonna 1911. Se muodostui entisestä „Sosialistisesta puolueesta”, jonka nimenä aikaisemmin oli „Sosialidemokraattinen liitto”, sekä muutamista hajanaisista ryhmistä ja yksityisistä henkilöistä, joiden joukossa on Victor Greyson, erittäin kiivas, mutta melko periaatteeton ja korulauseiden viljelyyn taipuvainen sosialisti.

Blackpoolin rannikkokaupungissa pidettiin toukokuun 10—12 p:nä uutta lukua Britannian sosialistisen puolueen toinen edustajakokous. Kaikkiaan oli läsnä 100 edustajaa, ei täyttä kolmasosaa edustajain kokonaismäärästä, ja tämä seikka yhdessä sen kiivaan taistelun kanssa, jota edustajain enemmistö kävi puolueen entistä hallintoa vastaan, teki sivullisiin havainnoitsijoihin painostavan vaikutuksen. Englannin porvarillinen lehdistö puolestaan (aivan samoin kuin Venäjänkin porvarillinen lehdistö) koettaa onkia tietoonsa ja värittää puolueen ja hallinnon erittäin kärkevää taistelua kuvaavia välikohtauksia ja pitää melua niistä.

Porvarillinen lehdistö vähät välittää sosialismin sisällä käytävän taistelun *aatteellisesta* sisällöstä. Se kaipaa vain sensaatiota ja mitä kirpaisevimpia skandaalijuttuja...

Kuitenkin BSP:n (Britannian sosialistisen puolueen) sisäinen taistelu oli aatteelliselta sisällöltään sangen vakavaa. Vanhan hallinnon johdossa oli Hyndman, eräs puolueen perustajista. Hän oli jo useita vuosia toiminut puolueesta välittämättä ja jopa puoluetta vastaanikin mitä tärkeimmässä aseistautumista ja sotaa koskevassa kysymyksessä. Hyndman oli saanut päähänsä, että Englantia uhkaa Saksan taholta tuho ja orjuutus ja että sen vuoksi sosialis-

tien on puolustettava vaatimusta „vastaavan” (s.o. voimakkaan) laivaston luomisesta Englannin puolustamiseksi!

Sosialistit „voimakkaan” laivaston puolustajina — ja sellaisessa maassa, jonka laivasto auttaa orjuuttamaan ja rosvoamaan mitä julkeimmalla, maaorjuudellisella tavalla *kolmisatamiljoonaista* väestöä Intiassa, kymmeniä miljoonia Egyptissä ja muissa siirtomaissa.

On ymmärrettävää, että Englannin porvaristoa (vanhoillisia ja liberaaleja) miellytti tämä Hyndmanin päähänpisto. Ymmärrettävää myöskin on, että englantilaiset sosialidemokraatit — se on heidän kunniaksaan sanottava — eivät hyväksyneet tätä häpeää ja ruokottomuutta, vaan taistelivat kiihkeästi sitä vastaan.

Taistelua käytiin kauan ja sitkeästi; tehtiin kompromissirytyksiä; mutta Hyndman oli parantumaton. Ja Englannin sosialismin suureksi ansioksi on katsottava se, että mainitussa edustajakokouksessa Hyndmanin oli pakko erota hallinnosta, hallinnon jäsenistöä muutettiin yleensä $\frac{3}{4}$ osalta (8 jäsenestä tuli uudelleen valituiksi vain kaksi: Quelch ja Irving).

Edustajakokous hyväksyi vanhaa hallintoa vastaan tähdätyin päätöslauselman. Tässä päätöslauselmassa sanotaan:

„Edustajakokous onnittelee ranskalaisia ja saksalaisia tovereita sen tarmokkaan taistelun johdosta, jota he käyvät aseistuksen lisäämistä vastaan omissa maissaan, ja velvoittaa Britannian sosialistisen puolueen, kansainvälisen sosialistisen puolueen elimellisen osan, joka on velvollinen noudattamaan Stuttgartissa ja sittemmin Baselissa vuonna 1912 hyväksytyjä päätöslausemia sodasta, — velvoittaa sen toteuttamaan tarkalleen samanlaista politiikkaa myöskin Iso-Britanniassa, taistelemaan kaikin voimin aseistuksen lisäämistä vastaan ja pyrkimään nykyisten tavattoman korkeiden aseistautumismenojen vähentämiseen.”

Päätöslauselma on jyrkkä. Mutta on osattava sanoa totuus, vaikka se olisi karukin. Englantilaiset sosialidemokraatit olisivat menettäneet oikeuden taistella niin sanotun „Riippumattoman (socialismista riippumattoman, mutta liberaaleista riippuvaisen) työväenpuolueen” opportunisteja vastaan, jos he eivät olisi esiintyneet jyrkästi hallintonsa nationalistisia virheitä vastaan.

Porvarillinen lehdistö saa purkaa kiukkuaan ja ilvehtiä sosialidemokraattien keskuudessa käytävän sisäisen taistelun

johdosta. Sosialidemokraatit eivät pidä itseään pyhimyksenä; he tietävät, että proletariaatti saa usein sen tai tämän saastaisen taudin tartunnan sitä ympäröivältä porvaristolta,—se on väistämätöntä likaisessa, iljettävässä kapitalistisessa yhteiskunnassa. Mutta sosialidemokraatit osaavat parantaa puoluettaan suoralla ja pelottomalla arvostelulla. Ja he parantavat sen aivan varmasti Englannissakin.

*„Pravda“ № 109,
toukokuun 14 pnä 1913
Allekirjoitus: V.*

*Julkaistaan „Pravda“ lehdessä
tekstin mukaan*
